Πανεπιστήμιο ανοιχτό στην κοινωνία Και όχι συλλήψεις για μία ταινία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Το βράδυ της Τρίτης 17/02 πραγματοποιήθηκε μία ακόμη μεγάλη αστυνομική επιχείρηση με την μεγάλη συμβολή των πανεπιστημιακών αρχών για μία… προβολή ταινίας από πολιτιστική ομάδα του Πανεπιστημίου.
Αποτέλεσμα 38 προσαγωγές μέχρι και περιμετρικά και εκτός του Πολυτεχνείου που μετατράπηκαν σε συλλήψεις με κατηγορία "Διατάραξη λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας".

Μία αστυνομική επιχείρηση για μία προβολή ταινίας που αποδεικνύει για ακόμη μια φορά ότι η εξουσία θέλει ένα πανεπιστήμιο νεκρό και "καθαρό" από κάθε δραστηριότητα πέρα από την εντατικοποίηση των σπουδών και τις business που κάνει με κάθε λογής εργολάβο και χρήμα που λαμβάνει ή δίνει.

Στεκόμαστε με αλληλεγγύη στο πλάι των συλληφθέντων που το μόνο "έγκλημα" τους ήταν να…παρακολουθήσουν μία ταινία ή να τυχαίνει να βρίσκονται περιμετρικά της Πολυτεχνικής Σχολής του Α.Π.Θ.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους/ις 38 συλληφθέντες/είσες για μία προβολή ταινίας στο Α.Π.Θ.:
Τρίτη 26/05, 09:00, Δικαστήρια Θεσσαλονίκης

-ΚΑΝΕΝΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ, ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ
-ΠΑΥΣΗ ΚΑΘΕ ΔΙΩΞΗΣ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εκδήλωση: Από την υπεράσπιση του ασύλου στους κοινωνικούς αγώνες για τα Τέμπη| 26/2,18:00| Νέα Φιλοσοφική(Α.Π.Θ)

Η επιθυμία μας για διοργάνωση μιας εκδήλωσης που θα καταδικάζει την απονέκρωση, τον αυταρχισμό, την κρατική βαρβαρότητα και θα σκιαγραφεί τις μεθοδευμένες πρακτικές του κρατικού μηχανισμού δεν είναι συγκυριακή, αλλά προκύπτει από την ασφυκτική ,ζοφερή πραγματικότητα που βιώνουμε στις σχολές αλλά και σε όλα τα πεδία κοινωνικού και ατομικού βίου.

Το τελευταίο διάστημα γινόμαστε μάρτυρες μιας βίαιης επιβολής πειθάρχησης και εξάλειψης κάθε πολιτικής και πολιτιστικής δράσης που λαμβάνει χώρα στα ΑΕΙ,με αυθαίρετες εξαγγελίες των πρυτανικών αρχών για κλείσιμο όλων των κτιρίων του πανεπιστημίου στις 22:00 και αναστολή οποιασδήποτε δραστηριότητας πέραν των μαθημάτων και των ερευνητικών προγραμμάτων. Οι 312 προσαγωγές εντός του χώρου του Πολυτεχνείου στις 6 του Φλεβάρη έπειτα από τη διοργάνωση live καθώς επίσης και τα επακόλουθα κατασταλτικά περιστατικά στο Πολυτεχνείο- επί της προγραμματισμένης προβολή ταινίας- τα οποία και κατέληξαν σε 48 προσαγωγές φοιτητ(ρι)ών, 38 εκ των οποίων μετατράπηκαν σε συλλήψεις με την κατηγορία της «διατάραξης της λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας» ,δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά αλλά τεχνάσματα του κρατικού μηχανισμού και εργαλεία τρομοκρατίας, προκειμένου να μάθουμε να σιωπούμε και να υποτασσόμαστε. Στην προσπάθεια επιβολής του νόμου και της τάξης, κάθε φοιτητής/τρια που αντιστέκεται αναγνωρίζεται

ως παραβάτης της ακαδημαϊκής ευνομίας.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι κρατικοί κατασταλτικοί μηχανισμοί χρησιμοποιούνται για να κάμψουν κάθε αντίσταση(μαθητών, φοιτητριών, εκπαιδευτικών) που προσπαθεί να εμποδίσει την εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης της παιδείας, των ιδιωτικοποιήσεων, την εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης και κάθε κοινωνικού αγαθού. Αυτή τη στιγμή προτάσσεται μια βιτρίνα εξευγενισμού που θέλει να επιβάλλει σιγή νεκροταφείου στα πανεπιστήμια, να τα εντατικοποιήσει και να τα αποστειρώσει ακόμη περισσότερο. Ήδη, με τη θέσπιση του ανωτάτου ορίου φοίτησης, μετράμε εκατοντάδες χιλιάδες διαγραφές φοιτητ(ρι)ών, τη στιγμή που τη σκυτάλη παίρνουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Η ακαδημαϊκή έρευνα χάνει το κοινωνικό της πρόσημο και εργαλειοποιείται για την εξυπηρέτηση επιχειρηματικών, οικονομικών και πολεμικών συμφερόντων. Η λίστα δεν έχει πάτο. Αναγνωρίζουμε ότι το ζήτημα των πανεπιστημίων και του ασύλου είναι ένα κατεξοχήν κοινωνικό ζήτημα. Όπως και κάθε κοινωνικό ζήτημα εφάπτεται και επηρεάζει άμεσα τη διάρθρωση της εκπαίδευσης.

Αποσκοπούμε στην προαγωγή μιας δικής μας -και απο τα κατω- ανάγνωσης της συγκυρίας που έρχεται να συνδέσει τους αγώνες για το άσυλο και για ανοιχτά -στη κοινωνία – πανεπιστήμια με την καταστολή, την συνολική επίθεση στη παιδεία, τους αγώνες για δικαιοσύνη για τους/τις δολοφονημένους/ες στα Τέμπη, στη Χίο, στη Πύλο, στη Βιολαντα και τους κοινωνικούς αγώνες εν γενει.

Η πολιτική κράτους και κεφαλαίου είναι ενιαία. Αγγίζει κάθε πτυχή της ζωής μας και συντελείται εις βάρος της κοινωνίας. Στην εκπαίδευση, στη θάλασσα, στους χώρους της δουλειάς, στις ράγες, η ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια ευτελίζονται καθημερινά.Οφείλουμε,λοιπόν,για ακόμα μια φορά να αντισταθούμε με συλλογική οργάνωση και να προτάξουμε την ανυπακοή.

Από την υπεράσπιση του ασύλου έως τους κοινωνικούς αγώνες για τα Τέμπη: ο αγώνας μας είναι κοινός για την προάσπιση της

ζωής,της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΑΠΘ/ΠΑΜΑΚ

Εκδήλωση/Συζήτηση με φοιτητ@ συμμετέχουν σε αυτόνομα/ελευθεριακά σχήματα σχολών της Αθήνας για την αποτίμηση και τις προοπτικές του αγώνα ενάντια στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Παρασκευή 23/3, στις 19.30, στον Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»//Free Social Space "altai"

Ακολουθεί η θέση της συνέλευσης μας για το Πανεπιστήμιο:

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΙ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΗΜΕΡΑ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟ–ΔΗΜΟΣΙΟ–ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΥΡΙΟ

Δεν μας ξενίζουν οι εξελίξεις σχετικά με την επικείμενη απόφαση του Κράτους για περισσότερο κατακερματισμό της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με την ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων.
Η επιλογή αυτή της κυβέρνησης είναι απολύτως ιδεολογική αφού καμία αναγκαιότητα δεν παράγεται απο την πραγματικότητα προς αυτη την κατεύθυνση της ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων. Τι

και αν το σύνταγμα (άρθρο 16) δεν το επιτρέπει; Ο Κυρίαρχος είναι πάνω από το σύνταγμα και παράγει το δίκαιο του Κυρίαρχου ανά πάσα στιγμή. Διαμέσου των προβλέψεων του άρθρου 28 του συντάγματος, που επιτρέπει την ενεργοποίηση διακρατικών συμφωνιών, επιδιώκει την αναγνώριση επενδύσεων ξένων πανεπιστημίων. Πάλι καλά που υπάρχει νομικό πρόσχημα, αν και δεν παραιτούνται και από την επιδίωξη αλλαγής του άρθρου 16.

Αν το Κράτος επέλεξε να επιτεθεί και να αποδιοργανώσει το Πανεπιστήμιο, διαλύοντας ένα ακόμη θεσμό του δημόσιου χώρου, έστω και ετερόνομο, εμείς θεωρούμε ότι είναι ευκαιρία για να ανοίξει μία ευρεία συζήτηση για την επανανοηματοδότηση του Πανεπιστημίου και της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Για το Κράτος, το Πανεπιστήμιο είναι ένας δημόσιος χώρος που δε νοείται να μην είναι στην κυριαρχία του. Δε νοείται να αποτελεί σημείο ελευθερίας και οι «παράνομες» ενέργειες της αμφισβήτησης, της αντίστασης, του διαφορετικού που μπορεί να γεννιούνται εντός του, θα πρέπει να παταχθούν.

Το Πανεπιστήμιο θα πρέπει να τακτοποιηθεί ώστε να λειτουργήσει για τους αποκλειστικούς σκοπούς της εκπαίδευσης και του κέρδους.Ο δημόσιος χώρος έχει βαθιά πολιτική σημασία καθώς είναι ο χώρος όπου παράγεται η πολιτική των από κάτω, η αμφισβήτηση, η αντίσταση, η εξέγερση. Μόνιμη φροντίδα του Κράτους είναι να κατακτήσει τον δημόσιο χώρο, είτε αστυνομοκρατώντας τον είτε ιδιωτικοποιώντας τον. Προς αυτή την κατεύθυνση οργανώνει διάφορες πολιτικές και τακτικές προκειμένου να επιτύχει μια καθολική περίφραξη όλων των δημόσιων χώρων.

Νέες περιφράξεις που οργανώνονται για τους σκοπούς του κέρδους, τον έλεγχο της συμπεριφοράς, τον αποκλεισμό από τον κοινωνικό χώρο και το οριστικό τέλος με την έννοια του δημόσιου. Και κάθε μορφή περίφραξης έχει ως στόχο να σιωπήσει η κριτική, αλλά και η οργάνωση της επιθυμίας για μία ζωή ελεύθερη.

Περιφράξεις για τους σκοπούς του κέρδους: Το βασικό εργαλείο του νεοφιλελευθερισμού ως μέρος του πολιτικοοικονομικού και ιδεολογικού σχεδίου για την αγοραία συναλλαγή ως βασικό σύστημα ηθικών αρχών είναι η δύναμη των κεντρικών θεσμών να προωθούν σχέδια εκχώρησης των δημόσιων πόρων στους ιδιώτες. Το πανεπιστήμιο ήδη από τον 19ο αιώνα, με την κυριαρχία της αστικής τάξης και τη βιομηχανική επανάσταση χάνει το νόημά του ως παραγωγός και πομπός της γνώσης και μετατρέπεται σε οικονομικός ρυθμιστής, καθώς αναπροσαρμόζεται στο καινούριο πλαίσιο του καπιταλισμού με την εισαγωγή του στον καταμερισμό. Τα προγράμματα σπουδών και η έρευνα εναρμονίζονται με τις απαιτήσεις της βιομηχανικής παραγωγής και εργασίας, η γνώση κατακερματίζεται συνεχώς και πλέον αντικαθίσταται από την δεξιότητα. Η αποξένωση του αντικειμένου από την γνώση και η αλλοτρίωση του ρόλου της ανώτατης παιδείας είναι τόσο βαθιά που το πανεπιστήμιο απογυμνώνεται από το αρχικό του νόημα και μετατρέπεται σε ένα στυγνό κέντρο παραγωγής πρόσκαιρης εξειδίκευσης με σκοπό την επαγγελματική κατάρτιση.

Το Κράτος, λοιπόν, ανέλαβε, και μέσω σειράς νομοθετικών και πρακτικών παρεμβάσεων προώθησε το Πανεπιστήμιο ως μέσο κατάρτισης εκπαιδεύοντας άμεσα τους φοιτητές και έμμεσα τους διδάσκοντες σύμφωνα με τις καπιταλιστικές απαιτήσεις. Οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις έστρωσαν το δρόμο για την πλήρη μετάβαση από την ανθρωποκεντρική θεώρηση της κοινωνίας και της παιδείας στην εμπορευματοκεντρική.

Περιφράξεις για τον έλεγχο της συμπεριφοράς: Το πανεπιστήμιο στην Ελλάδα πιάνει το νήμα της αμφισβήτησης και συνδέεται με τα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια μετά το Μάη του ’68. Η ριζοσπαστικοποίηση του ’60, με σημείο αναφοράς τα Ιουλιανά και η μαζική συμμετοχή της νεολαίας και των φοιτητ(ρι)ών στις κοινωνικές διεκδικήσεις με σημείο αιχμής το πολιτειακό, συνεχίζεται με τις δυναμικές αντιδικτατορικές ενέργειες στην περίοδο της Χούντας, φτάνοντας στο απόγειό του με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το ’73. Έκτοτε το πανεπιστήμιο αποτελεί χώρο πολιτικοποίησης των φοιτητών με τη συμμετοχή τους σε

ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες και μήτρα ανάδειξης ριζοσπαστικών κινημάτων.

Η ευθεία βολή κρότου λάμψης στον φοιτητή που αντιστέκεται σηματοδοτεί το οριστικό τέλος του πανεπιστημίου ως χώρου αμφισβήτησης και αντίστασης. Είναι η ίδια βολή που σκότωσε το ’65 τον Πέτρουλα και τον Γρηγορόπουλο το ’08. Η νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση είναι απόλυτη. Η επικράτησή της δεν συμβιβάζεται με την συνύπαρξη και απαιτεί την ολοκληρωτική εξάλειψη κάθε μη προσαρμόσιμου, πόσο μάλλον εναντιωτικού, θεσμού. Εγκαλεί, καταγγέλλει και επιτίθεται σε φοιτητ(ρι)ές και καθηγήτ(ρι)ες επειδή διαχρονικά αντιστέκονται και αμφισβητούν το αγοραίο πανεπιστήμιο και την παγίωση ενός συστήματος αναπαραγωγής άνισων σχέσεων.

Περίφραξη της κοινότητας: Η ολοκλήρωση του σχεδίου για την πλήρη ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων και το οριστικό τέλος τους ως δημόσιος χώρος πολιτικής αναπαραγωγής, αμφισβήτησης και αντίστασης ολοκληρώνεται με την περίφραξη της φοιτητικής κοινότητας και τη μονιμότητα των φυσικών εμποδίων εισόδου. Οι ασφαλίτες ελέγχουν τους/τις φοιτήτ(ρι)ες στις εισόδους, ενώ τα ΜΑΤ τους/τις συνοδεύουν μέχρι να μπουν στην αίθουσα για μάθημα. Στη συνέχεια αναμένονται οι φοιτητικές κάρτες, τα τουρνικέ, οι κάμερες και κάθε μηχανισμός ελέγχου για την εμπέδωση της κανονικότητας και αποτροπή έκφρασης του διαφορετικού.Η φυσική περίφραξη του δημόσιου χώρου είναι για να αποτρέψει την κοινότητα από την χρήση του για πολιτικούς σκοπούς πέρα από την εργασία και την κατανάλωση.

Κάθε κίνηση της πανεπιστημιακής κοινότητας για εναντίωση στην επιχειρηματικοποίηση, εμπορευματοποίηση και την αλλοτρίωση ως αναπαραγωγή της κυρίαρχης κουλτούρας, από συζητήσεις μέχρι κινητοποιήσεις, είχε απέναντί της είτε τους κυριολεκτικούς φύλακες των πανεπιστημιακών πυλών, τις δυνάμεις καταστολής δηλαδή, είτε την ανελέητη προπαγάνδα από τα ΜΜΕ αλλά και τις καθηγητικές ελίτ που έχουν ταχθεί πλήρως με το τακτοποιημένο πανεπιστήμιο.Τα πανεπιστήμια αποτελούν τον τελευταίο χώρο του κινήματος για να οργανώνει τις αντιστάσεις του. Η επίθεση του

κράτους είναι ολομέτωπη με τη συνεχή ανακατάληψη ζωτικών χώρων του ανταγωνιστικού κινήματος από τις δυνάμεις καταστολής και τη συρρίκνωση των ελεύθερων χώρων.

Οι εικόνες με τα ΜΑΤ στις πλατείες την περίοδο πριν και μετά την καραντίνα, οι εκκενώσεις καταλήψεων και κέντρων αγώνα, η προσαγωγή μελών σωματείων κατά τις παρεμβάσεις τους για εργατικές διεκδικήσεις, η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου χώρου από τις παραλίες μέχρι τα δάση και τα πάρκα, ο πλήρης κρατικός έλεγχος του δημόσιου διαλόγου και των ΜΜΕ έχουν δημιουργήσει έναν ασφυκτικό κλοιό γύρω από την έκφραση της αντίρρησης και της κριτικής. Τα πανεπιστήμια αποτελούν έναν από τους τελευταίους σταθμούς που επιδιώκει η εξουσία να περάσει εξ' ολοκλήρου στα χέρια της.

Για τους παραπάνω λόγους μιλάμε, ήδη από τους φοιτητικούς αγώνες του '06-'07 ενάντια στο Νόμο-Πλαίσιο, για ένα Πανεπιστήμιο Ελεύθερο-Δημόσιο-Κοινωνικό. Ελεύθερο ακριβώς ως προς τους ταξικούς και χωροταξικούς φραγμούς όσον αφορά την πρόσβαση σ' αυτό. Δημόσιο ως προς τον δημόσιο ζωτικό χώρο που διεκδικείται μέσα σ' αυτόν από την κοινωνία και την κυριαρχία. Κοινωνικό ως προς τον παν-κοινωνικό χαρακτήρα της γνώσης και του πανεπιστημίου, ως ένα με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο και όχι σαν ένας οργανισμός αποκομμένος απ' αυτό και τις ανάγκες του.

Η αντίσταση απέναντι στην κρατική καταστολή στα πανεπιστήμια και το σύνθημα «ΕΞΩ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ» συγκεντρώνει αυτή τη στιγμή όλους τους αγώνες ενάντια στην κυριαρχία και στην αναπαραγωγή σχέσεων εξουσίας, στην παραγωγή κατακερματισμένων και πλήρως αναλώσιμων εργαζόμενων, στην επιβολή μιας ζωής αβίωτης για τους αδύναμους, τις καταπιεσμένες, τους μετανάστες, στην ποινικοποίηση όσων σπάνε τη σιωπή τους.

Το πρόταγμα για ένα Δημόσιο – Ελεύθερο – Κοινωνικό Πανεπιστήμιο συγκεντρώνει όλους τους αγώνες που αμφισβητούν και αρνούνται να παραδώσουν το μονοπώλιο των ζωών μας στην

αγορά και στο Κράτος. Τους αγώνες για ανάσες ελευθερίας, μέσα στον κόσμο της καταπίεσης, της πατριαρχίας, της εκμετάλλευσης και της αδικίας. Τους αγώνες όπου βιώνεται η συλλογική απόφαση και νίκη και οι σχέσεις πλέκονται όχι ιεραρχικά αλλά στο πλαίσιο μίας διαρκούς επανανοηματοδότησης.

Τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που σκοτώνουν τη γνώση και ιδιωτικοποιούν τον δημόσιο χώρο, θα μείνουν στα χαρτιά.
ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΑΘΗΝΑΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 08/03 ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΙ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΗΜΕΡΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟ-ΔΗΜΟΣΙΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΥΡΙΟ (ΑΚ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ)

“Το σχέδιο “Βιβλιοθήκη”, λοιπόν, και το δίλλημα “ή με τις βαριοπούλες ή με τις βιβλιοθήκες” αντανακλά την νεοφιλελευθεροποίηση του δημόσιου χώρου, η οποία προωθείται από το ίδιο το κράτος και ενεργεί δήθεν για το δημόσιο συμφέρον. Αντανακλά τις νέες περιφράξεις που οργανώνονται για τους σκοπούς του κέρδους, τον έλεγχο της συμπεριφοράς, τον αποκλεισμό από τον κοινωνικό χώρο και το οριστικό τέλος με την

έννοια του δημόσιου. Και κάθε μορφή περίφραξης έχει ως στόχο να σιωπήσει η κριτική αλλά και η οργάνωση της επιθυμίας για μία ζωή ελεύθερη.“

Μάιος 2022, Θεσσαλονίκη

Ότι δεν ολοκληρώθηκε την τελευταία 20ετία, έρχεται τώρα με το νέο νομοσχέδιο με το ειρωνικό, όπως πάντα, όνομα “Ελεύθερο Πανεπιστήμιο”. Η εντεινόμενη καταστολή και η μεταφορά ολόκληρων αστυνομικών τμημάτων μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους με δήθεν αφήγημα την πάταξη κάποιας ανομίας, δεν ήταν κάτι άλλο παρά η προετοιμασία για την επιχείρηση “τακτοποίησης” του Πανεπιστημίου. Μία “απελευθέρωση” των πανεπιστημίων, έπειτα από την επιτυχία της απελευθέρωσης από την “ανομία”, που προσδοκά να παρακάμψει το άρθρο 16, με την ίδρυση και εξίσωση κολλεγίων και ξένων ιδρυμάτων. Άλλωστε ξέρουμε και από την εμπειρία στην Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση τι πάει να πει ιδιωτική Παιδεία και με τι κόστος από τα λεγόμενα Φροντιστήρια.

Η ολοένα και εντονότερη σμίκρυνση της όποιας κρατικής χρηματοδότησης έχει περικλύσει κάθε τομέα εντός των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων στον αποκλειστικό στόχο της χρηματοδότησης τους με οποιοδήποτε μέσο. Αυτό σημαίνει αυτόματα υψηλότερο κόστος φοίτησης, κλείσιμο κτιριακών υποδομών και εργαστηρίων, έρευνες μονάχα για εταιρείες κατά παραγγελία με φθηνή-απλήρωτη εργασία, ολοένα και πιο αυξημένα δίδακτρα σε μεταπτυχιακά προγράμματα που σε συνδυασμό με τις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας αφήνει αρκετούς/ές πτυχιούχους/ες έκθετους στην ανεργία και στην επισφάλεια. Ενώ, παράλληλα, ο χαρακτήρας της γνώσης που παράγεται γίνεται όλο και περισσότερο αποστειρωμένος από κάθε κριτική σκέψη.

Η Εκπαιδευτική αναδιάρθρωση έρχεται να μας υπενθυμίσει πόσο σημαντικό πεδίο αγώνα είναι τα Πανεπιστήμια και η Εκπαίδευση. Από τους μαζικούς φοιτητικούς αγώνες και τις καταλήψεις ενάντια στον Νόμο-Πλαίσιο το ’05-’06, μέχρι και τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις και κινήσεις αντίστασης, πριν 2 χρόνια στη Θεσσαλονίκη, ενάντια στο Νόμο Κ-Χ και την είσοδο των ΟΠΠΙ στα πανεπιστήμια. Ένα νομοσχέδιο του οποίου την συνέχεια την βλέπουμε σήμερα μπροστά μας. Με τους αγώνες αυτούς να αποτελούν την απόδειξη πως μονάχα μέσα από συλλογικούς-αδιαμεσολάβητους αγώνες, δεν θα εφαρμοστούν οι ονειρώξεις της Εξουσίας μέσα από το καινούργιο Νομοσχέδιο.

Και η κατάργηση του Ασύλου και η είσοδος των μπάτσων στους

Πανεπιστημιακούς χώρους ήρθαν ακριβώς γι’ αυτό: για την καταστολή των Αντιστάσεων και την περίφραξη της Εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης.
Για τους παραπάνω λόγους μιλάμε, ήδη από τους φοιτητικούς αγώνες του 2005/2006 ενάντια στο Νόμο-Πλαίσιο, για ένα Πανεπιστήμιο Ελεύθερο-Δημόσιο-Κοινωνικό. Ελεύθερο ακριβώς ως προς τους ταξικούς και χωροταξικούς φραγμούς όσον αφορά την πρόσβαση σ’ αυτό. Δημόσιο, όχι με την κρατική νοηματοδότηση που έχει πάρει σήμερα η λέξη, αλλά ως προς τον δημόσιο ζωτικό χώρο που που διεκδικείται μέσα σ’ αυτόν από την κοινωνία και την κυριαρχία. Κοινωνικό ως προς τον παν-κοινωνικό χαρακτήρα της γνώσης και του πανεπιστημίου ως ένα με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο και όχι σαν ένας οργανισμός αποκομμένος απ’ αυτό και τις ανάγκες του.
ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΜΠΑΤΣΟΥΣ, ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ-ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΉ ΚΊΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΊΚΗΣ

ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ Πέμπτη 18/01, 12:00, Καμάρα

“Το σχέδιο “Βιβλιοθήκη”, λοιπόν, και το δίλλημα “ή με τις βαριοπούλες ή με τις βιβλιοθήκες” αντανακλά την νεοφιλελευθεροποίηση του δημόσιου χώρου, η οποία προωθείται από το ίδιο το κράτος και ενεργεί δήθεν για το δημόσιο συμφέρον. Αντανακλά τις νέες περιφράξεις που οργανώνονται για τους σκοπούς του κέρδους, τον έλεγχο της συμπεριφοράς, τον αποκλεισμό από τον κοινωνικό χώρο και το οριστικό τέλος με την έννοια του δημόσιου. Και κάθε μορφή περίφραξης έχει ως στόχο να σιωπήσει η κριτική αλλά και η οργάνωση της επιθυμίας για μία ζωή ελεύθερη.“

Μάιος 2022, Θεσσαλονίκη

Ότι δεν ολοκληρώθηκε την τελευταία 20ετία, έρχεται τώρα με το νέο νομοσχέδιο με το ειρωνικό, όπως πάντα, όνομα “Ελεύθερο Πανεπιστήμιο”. Η εντεινόμενη καταστολή και η μεταφορά ολόκληρων αστυνομικών τμημάτων μέσα στους πανεπιστήμιακούς χώρους με δήθεν αφήγημα την πάταξη κάποιας ανομίας, δεν ήταν κάτι άλλο παρά η προετοιμασία για την επιχείρηση “τακτοποίησης” του Πανεπιστημίου. Μία “απελεύθερωση” των πανεπιστημίων, έπειτα από την επιτυχία της απελευθέρωσης από την “ανομία”, που προσδοκά να παρακάμψει το άρθρο 16, με την ίδρυση και εξίσωση κολλεγίων και ξένων ιδρυμάτων. Άλλωστε ξέρουμε και από την εμπειρία στην Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση τι πάει να πει ιδιωτική Παιδεία και με τι κόστος από τα λεγόμενα Φροντιστήρια.

Η ολοένα και εντεινότερη σμίκρυνση της όποιας κρατικής χρηματοδότησης έχει περικλύσει κάθε τομέα εντός των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων στον αποκλειστικό στόχο της χρηματοδότησης τους με οποιοδήποτε μέσο. Αυτό σημαίνει αυτόματα υψηλότερο κόστος φοίτησης, κλείσιμο κτιριακών υποδομών και εργαστηρίων, έρευνες μονάχα για εταιρείες κατά παραγγελία με φθηνή-απλήρωτη εργασία, ολοένα και πιο αυξημένα δίδακτρα σε μεταπτυχιακά προγράμματα που σε συνδυασμό με τις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας αφήνει αρκετούς/ές πτυχιούχους/ες έκθετους στην ανεργία και στην επισφάλεια. Ενώ, παράλληλα, ο χαρακτήρας της γνώσης που παράγεται γίνεται όλο και περισσότερο αποστειρωμένος από κάθε κριτική σκέψη.

Η Εκπαιδευτική Αναδιάρθωση έρχεται να μας υπενθυμίσει πόσο σημαντικό πεδίο αγώνα είναι τα Πανεπιστήμια και η Εκπαίδευση. Από τους μαζικούς φοιτητικούς αγώνες και τις καταλήψεις ενάντια στον Νόμο-Πλαίσιο το ’05-’06, μέχρι και τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις και κινήσεις αντίστασης, πριν 2 χρόνια στη Θεσσαλονίκη, ενάντια στο Νόμο Κ-Χ και την είσοδο των ΟΠΠΙ στα πανεπιστήμια. Ένα νομοσχέδιο του οποίου την συνέχεια την βλέπουμε σήμερα μπροστά μας. Με τους αγώνες αυτούς να αποτελούν την απόδειξη πως μονάχα μέσα από συλλογικούς-αδιαμεσολάβητους αγώνες, δεν θα εφαρμοστούν οι ονειρώξεις της Εξουσίας μέσα από το καινούργιο Νομοσχέδιο.

Και η κατάργηση του Ασύλου και η είσοδος των μπάτσων στους Πανεπιστημιακούς χώρους ήρθαν ακριβώς γι’ αυτό: για την καταστολή των Αντιστάσεων και την περίφραξη της Εκπαιδευτικής Αναδιάρθωσης.

Για τους παραπάνω λόγους μιλάμε, ήδη από τους φοιτητικούς αγώνες του 2005/2006 ενάντια στο Νόμο-Πλαίσιο, για ένα Πανεπιστήμιο Ελεύθερο-Δημόσιο-Κοινωνικό. Ελεύθερο ακριβώς ως προς τους ταξικούς και χωροταξικούς φραγμούς όσον αφορά την πρόσβαση σ' αυτό. Δημόσιο, όχι με την κρατική νοηματοδότηση που έχει πάρει σήμερα η λέξη, αλλά ως προς τον δημόσιο ζωτικό χώρο που που διεκδικείται μέσα σ' αυτόν από την κοινωνία και την κυριαρχία. Κοινωνικό ως προς τον παν-κοινωνικό χαρακτήρα της γνώσης και του πανεπιστημίου ως ένα με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο και όχι σαν ένας οργανισμός αποκομένος απ' αυτό και τις ανάγκες του.
ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΜΠΑΤΣΟΥΣ, ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ-ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η Ανάδυση της Πανεπιστημιού-Πολης : Συνέντευξη με τον Davarian L. Balwin

Μετάφραση Κωνσταντίνα Θεωδορίδου

Όσο τείνουν να προσιδιάζουν σε επιχειρήσεις, τα πανεπιστήμια όλο και περισσότερο ασκούν το είδος της εξουσίας και της επιρροής που ήταν σήμα κατατεθέν αδίστακτων εργοδοτών σε απομακρυσμένες εταιρικές πόλεις. Ο ιστορικός Davarian L. Balwin ονομάζει αυτήν τη δυσοίωνη τάση «ανάδυση της Πανεπιστημιού-Πολης.»

Συνέντευξη από

Meagan Day

Από την Άνω Δυτική μεριά της Νέας Υόρκης μέχρι τη Νότια μεριά του Σικάγο και από το κέντρο του Φοίνιξ μέχρι όλο το Νιου Χέιβεν, τα πανεπιστήμια αναδιαμορφώνουν τις αμερικανικές πόλεις κατ' εικόνα τους.

Στο νέο του βιβλίο «Στην σκιά του Γυάλινου Πύργου: Πώς τα Πανεπιστήμια Λεηλατούν Πόλεις», ο Davarian L. Balwin εξετάζει πώς τα αστικά πανεπιστήμια αποκλίνουν από την υποτιθέμενη αποστολή τους να εκπαιδεύουν φοιτητές και να προάγουν την καινοτομία για το κοινό καλό. Αντ' αυτού, οι δραστηριότητές τους είναι όλο και πιο προσανατολισμένες προς την εξαγωγή κεφαλαίου και τη συσσώρευση – εις βάρος τελικά των κατοίκων της εργατικής τάξης στις πόλεις.

Ο Davarian L. Balwin είναι ουρμπανιστής [αστικιστής], ιστορικός και πολιτισμικός κριτικός. Είναι διακεκριμένος με το βραβείο Paul E. Raether, Καθηγητής Αμερικανικών Σπουδών και ιδρυτικός διευθυντής του Εργαστηρίου Μικρών Πόλεων στο Trinity College. Η Meagan Day του Jacobin μίλησε στον Balwin για την τεράστια και άνιση επίδραση που έχουν τα πανεπιστήμια στα πεδία της εργασίας, των ακινήτων, της αστυνόμευσης και της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

Meagan Day

Στο βιβλίο σας «Στην σκιά του Γυάλινου Πύργου», συγκρίνετε τις πανεπιστημιουπόλεις με εταιρικές πόλεις. Εξετάσατε το Νιου Χέιβεν, το Χάρτφορντ, την Νέα Υόρκη, το Σικάγο και το Φοίνιξ ως παραδείγματα αυτής της δυναμικής, παρότι σε καμία περίπτωση δεν περιορίζεται σε αυτά τα μέρη. Πόσο μεγάλο αποτύπωμα έχουν οι σχολές σε αυτές και σε άλλες πόλεις πανεπιστημίων;

Davarian L. Balwin

Το Κολούμπια και το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης είναι δύο από

τους μεγαλύτερους ιδιοκτήτες γης στο νησί του Μανχάταν – τόσο μεγάλοι που, σε κάποια φάση, στην πραγματικότητα τους ξεπερνούσε μόνο η Καθολική Εκκλησία. Το Πανεπιστήμιο της Νότιας Καλιφόρνια είναι ο μεγαλύτερος ιδιώτης εργοδότης στην Επαρχία Λος Άντζελες. Το Πανεπιστήμιο του Σικάγο παρατάσσει μια από τις μεγαλύτερες δυνάμεις ιδιωτικής ασφάλειας στον κόσμο, με δικαιοδοσία σε πάνω από πενήντα χιλιάδες μη-φοιτητές κατοίκους στην νότια μεριά της πόλης. Το Πανεπιστήμιο Γέιλ και το νοσοκομείο του αποτελούν έναν από τους μεγαλύτερους ιδιοκτήτες γης στο Νιου Χέιβεν και το Γέιλ επιστρατεύει μια ιδιωτική ένοπλη δύναμη ασφαλείας με δικαιοδοσία αστυνόμευσης σε ολόκληρη την πόλη.

Επομένως, το υλικό και οικονομικό αποτύπωμα δεν μπορεί να θεωρηθεί μεγαλοποιημένο. Αλλά, επίσης, σκέφτομαι το αποτύπωμα με όρους επιρροής. Η πολιτική εξουσία του Κολούμπια στο Δυτικό Χάρλεμ, του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης στο Γκρίνγουιτς Βίλατζ, του Πανεπιστημίου της Ουάσινγκτον στο Σεντ Λούις και του Κρατικού Πανεπιστημίου της Αριζόνα στο κέντρο του Φοίνιξ είναι εντυπωσιακές. Έχουν τη δυνατότητα είτε να αψηφήσουν είτε να ξαναγράψουν τους νόμους της περιοχής και να στεγάσουν εκατομμύρια δολάρια από το δημόσιο χρήμα στα στρέμματα του κάμπους. Εν τέλει, είμαστε μάρτυρες στην ανάληψη ελέγχου από πλευράς της ανώτατης εκπαίδευσης, όχι μόνο πάνω στην οικονομική ανάπτυξη, αλλά και στην διακυβέρνηση των πόλεων, μια διαδικασία που αποκαλώ ανάδυση των «Πανεπιστημιου-Πόλεων».

Meagan Day

Το αντάλλαγμα γι’ αυτού του είδους την επιρροή είναι, υποτίθεται, πως τα πανεπιστήμια κάνουν τις πόλεις ζωντανές. Τι είδους αλλαγές συνοδεύουν την επέκταση των πανεπιστημίων; Ποιος τις απολαμβάνει και ποιος μένει στην απ’ έξω;

Davarian L. Balwin

Η ανάπτυξη των πανεπιστημίων συχνά περιλαμβάνει εμπορικές οδούς, όπως το Harper Court του Πανεπιστημίου του Σικάγο ή του USC [Πανεπιστήμιο Νότιας Καλιφόρνια] Village ή των Shops στο Γέιλ. Μπορούμε να αναμένουμε νέες κατασκευές και υποδομές, όπως τους γυαλιστερούς πύργους στο συγκρότημα του St. Louis Cortex ή το κάμπους Manhattanville του Κολούμπια ή το αστραφτερό γυαλί και ατσάλι που βλέπουμε στην προτεινόμενη συνεργασία μεταξύ του Virginia Tech και της Amazon στη Βόρεια Βιρτζίνια.

Μέρος της αλλαγής είναι αναντίρρητα άξιο εγκωμίου, όπως όταν το μακρόβιο Τεχνολογικό Κέντρο του Πίτσμπουργκ, πράγματι καθάρισε μια εγκαταλειμμένη βιομηχανική περιοχή, η οποία είχε μολυνθεί από μια πρώην εταιρία ατσαλιού. Και δεν υπάρχει αμφιβολία πως τα πανεπιστήμια φέρνουν κοντά ανθρώπους και ιδέες και προάγουν την καινοτομία.

Αλλά υπάρχει και ένα κόστος για όσους ζουν στη σκιά αυτών των συγκροτημάτων γυάλινων πύργων. Αυτές οι επεκτάσεις αυξάνουν τα κόστη στέγασης και εκτοπίζουν κατοίκους σε περιοχές που είναι κυρίως γεμάτες με έγχρωμους ανθρώπους της εργατικής τάξης. Οι δυνάμεις της αστυνομίας στα κάμπους επιτηρούν και φτιάχνουν τα προφίλ αυτών των ίδιων κατοίκων και σπάνια θεωρούνται υπεύθυνοι να λογοδοτήσουν δημόσια. Η ανώτατη εκπαίδευση έχει επίσης ευρύ έλεγχο πάνω στο εργατικό δυναμικό της πόλης, το οποίο χρησιμοποιεί για να χαμηλώσει τα ταβάνια των μισθών και να καταστείλει συλλογικές διαπραγματευτικές προσπάθειες του χαμηλόμισθου υποστηρικτικού προσωπικού.

Το «οικονομικό αντίκτυπο» είναι μια φράση που τα πανεπιστήμια λατρεύουν να χρησιμοποιούν στα δελτία τύπου τους. Μιλούν για την αύξηση της ευημερίας με την τόνωση των τοπικών οικονομιών, την άνοδο των αξιών των ακινήτων και τη δημιουργία δευτερογενών επιχειρήσεων. Αλλά πρέπει να ρωτήσουμε: ευημερία για ποιον; Οι δείκτες των τιμών λιανικής στοχεύουν προς ένα δημογραφικό κοινό, το οποίο οι υποστηρικτικές ελπίζουν πως θα προσελκυστεί σε αυτές τις περιοχές, όχι στους υπάρχοντες κατοίκους. Η δημιουργία θέσεων εργασίας συχνά μεγαλοποιείται, ξεπερνώντας τον αριθμό των υπάρχοντων κατοίκων. Και το κόστος της στέγασης γρήγορα γίνεται απαγορευτικό για ανθρώπους που ήδη ζουν στην περιοχή.

Για παράδειγμα, στη δεκαετία του 2000, το Πανεπιστήμιο του Τζον Χόπκινς εκτόπισε 742 οικογένειες μαύρων για να κάνει χώρο για το νέο του πάρκο βιοτεχνολογίας μικτής χρήσης. Η σχολή τώρα επαίρεται για τα στεγαστικά επιδόματα ύψους 36,000 δολαρίων που προσφέρει, τα οποία θα επιτρέψουν στους εργαζομένους τους να επιστρέψουν και να αγοράσουν σπίτια στο σημείο, και αυτό το αποκαλούν «δέσμευση στην κοινότητα». Αλλά η επιδότηση στέγασης είναι ακριβώς ο τρόπος με τον οποίο η αναβάθμιση της περιοχής [gentrification] πλασάρεται στο Τζον Χόπκινς, επειδή εγγυάται τα υψηλά κόστη στέγασης, τα οποία είναι απλησίαστα σε προηγούμενους κατοίκους που τυγχάνει να

μην είναι εργαζόμενοι του πανεπιστημίου.

Επιπλέον το επίδομα δεν είναι διαθέσιμο στους πιο χαμηλόμισθους εργάτες, που είναι εργολαβικοί και επομένως δεν είναι άμεσοι εργαζόμενοι. Σε αυτήν την περίπτωση και σε άλλες, οι όροι «δέσμευση στην κοινότητα» ή η «ανάπτυξη της κοινότητας» είναι εσφαλμένοι, επειδή συχνά η περιοχή δεν επιστρέφεται ποτέ στην «κοινότητα» που ζούσε εκεί πριν καλύψει την περιοχή η ανάπτυξη του κάμπους.

Meagan Day

Παρατηρείτε πως, σε πολλές πόλεις, τα πανεπιστήμια έχουν «γίνει οι κυρίαρχοι εργοδότες, κάτοχοι ακινήτων, πάροχοι ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, ακόμη και φορείς αστυνόμευσης σε μεγάλες πόλεις από άκρη σε άκρη της χώρας.» Μπορείτε να μας δώσετε μια σύντομη σύνοψη των προβλημάτων με τον τρόπο που λειτουργούν τα πανεπιστήμια σε κάθε ένα από τους τέσσερις αυτούς τομείς;

Davarian L. Balwin

Σε ό,τι αφορά τη γη, το υλικό αποτύπωμα της ανώτατης εκπαίδευσης είναι ως επί το πλείστον απαλλαγμένο από φόρους. Εν τω μεταξύ, το μεγαλύτερο κομμάτι της εργασίας που γίνεται στα κάμπους, όσον αφορά την έρευνα και την ανάπτυξη ακόμα και της διαχείρισης περιουσίας, γίνεται με σκοπό το κέρδος. Τα έσοδα από την έρευνα για ιδιωτικές εταιρίες και τα πιθανά δικαιώματα που επιστρέφουν στις σχολές από τις ανακαλύψεις ΠΙ (Πνευματικής ιδιοκτησίας) καλύπτονται όλα από μείωση φόρου, επειδή η εργασία γίνεται στο κάμπους. Έτσι, τα κάμπους έχουν γίνει πλούσια εργοστάσια γνώσης και μια μερίδα αυτού του πλούτου προέρχεται από τη φοροαπαλλαγή της γης.

Οι ιδιωτικές επιχειρήσεις το γνωρίζουν αυτό. Η Έλι Λίλυ[1] στο

Πρίνστον, η Στέιτ Φαρμ Ασφαλιστική στο Κρατικό Πανεπιστήμιο της Αριζόνα (ASU) κάνουν τις δουλειές τους στα κάμπους επειδή τους παρέχουν μείωση φόρου και τους δίνουν οικονομικό προβάδισμα στις ανταγωνιστικές τους αγορές. Το πραγματικό ζήτημα εδώ είναι πως η ευημερία που είναι συνδεδεμένη με τα πανεπιστήμια εξάγεται ευθέως από τους φόρους που συνήθως πηγαίνουν σε δημόσιες υπηρεσίες για τις πόλεις, όπως η δευτεροβάθμια εκπαίδευση και τα δημόσια έργα. Επομένως, οι κάτοικοι τρώνε το οικονομικό βάρος μέσω του αυξημένου φόρου ιδιοκτησίας και τα αυξημένα κόστη ενοικίων.

Το Πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνια είναι τέλειο παράδειγμα γι' αυτό. Έχει μια χορηγία 15 δις. δολαρίων που απαλλάσσεται από φόρο και έχει περιουσία που απαλλάσσεται από φόρο. Εν τω μεταξύ, στα δημόσια σχολεία της Φιλαδέλφεια οι τοίχοι είναι γεμάτοι με αμίαντο. Υπάρχει ευθεία συσχέτιση ανάμεσα στη συντήρηση που μπορούν να κάνουν τα σχολεία και τους φόρους ιδιοκτησίας που δεν έρχονται από το πανεπιστήμιο. Και μετά το πανεπιστήμιο επαίρεται για το οικονομικό του αντίκτυπο, πως φέρνει ευημερία στην κοινότητα.

Όσον αφορά την εργασία, χρειάζεται να μιλήσουμε και για την εργασία των πτυχιούχων και των χαμηλόμισθων. Στη μεριά των πτυχιούχων, έχεις αυτά τα συμβόλαια δημόσιου-ιδιωτικού δικαίου με εταιρίες όπως η General Motors ή η Bombardier ή η Google ή η Western Digital. Η εταιρία δωρίζει χρήματα, τα οποία εγγυώνται φθηνή έρευνα και ανάπτυξη γι' αυτούς από τα λαμπρότερα μυαλά στον κόσμο. Οι εταιρίες θα έπρεπε να πληρώσουν περισσότερο γι' αυτό, αν προσλάμβαναν απ' ευθείας τους ερευνητές, αλλά ως έχει, η εργασία περνιέται ως εκπαιδευτικό κόστος. Στο μεταξύ, αν η έρευνα παράξει κάποια επικερδή ανακάλυψη, οι σχολές κρατούν 50 ή μερικές φορές 60 τοις εκατό των δικαιωμάτων, επειδή η εργασία πραγματοποιήθηκε στο κάμπους.

Η χαμηλόμισθη εργασία είναι η πρωτεύουσα μορφή εργασίας στα πανεπιστήμια. Μιλάμε για φύλακες, υπηρεσίες φαγητού, υποστηρικτικό προσωπικό. Σε πολλές περιπτώσεις, δε λαμβάνουν

μισθό που επαρκεί για τη διαβίωσή τους και προσλαμβάνονται με εννιάμηνες συμβάσεις, κάτι που επίσης αφήνει τις οικογένειές τους χωρίς ετήσια ιατροφαρμακευτική κάλυψη. Όλο και περισσότερο, αυτοί οι εργάτες αρχίζουν να οργανώνονται σε σωματεία και κερδίζουν συμβάσεις που είναι πολύ καλύτερες από αυτές που παίρνουν οι εργάτες που δεν είναι σε σωματείο. Αλλά με τον καιρό, τα πανεπιστήμια στρέφουν τις στρατηγικές εργοδοσίας τους από το να προσλαμβάνουν απευθείας τους εργάτες, στο να προσλαμβάνουν εργολάβους, όπου οι εργάτες δεν επωφελούνται από τις συμβάσεις των σωματείων. Η εργολαβία είναι ένα πολύ ισχυρό μέσο για να παρακάμψουν τα διαπραγματευμένα επιδόματα και τους μισθούς.

Τώρα, ας μιλήσουμε για ιατροφαρμακευτική πρόνοια. Τα νοσοκομεία των πανεπιστημίων έχουν φοροαπαλλαγή, κυρίως σε αντάλλαγμα για την προσφορά περίθαλψης σε απόρους. Όμως, στην πραγματικότητα, τα πανεπιστήμια αυτά κλείνουν τις κλινικές κοινότητας και ενισχύουν τις μονάδες υψηλού προφίλ – μπουτίκ που ειδικεύονται στην έρευνα για τον καρκίνο και την πλαστική χειρουργική. Στο μεταξύ, τα νοσοκομεία δυσκολεύουν τους απόρους να μάθουν για τα επιδόματα και τις υπηρεσίες περίθαλψης απόρων που έχουν, εφ’ όσον δεν είναι επικερδές.

Το 2006, στο Σικάγο, ο Ντάμιαν Τέρνερ επλήγη από σφαίρα λίγα τετράγωνα πέρα από το εξαιρετικά εύπορο νοσοκομείο του Πανεπιστημίου του Σικάγο. Αλλά δεν είχαν πρωτοβάθμιες υπηρεσίες για τραύματα. Έτσι, έπρεπε να μεταφερθεί οχτώ μίλια μακριά, σε ένα άλλο νοσοκομείο και όσο ήταν καθ’ οδόν, απεβίωσε. Κάτοικοι, ακτιβιστές της κοινότητας και φοιτητές διαμαρτύρονταν για χρόνια και τώρα υπάρχει πρωτοβάθμιο κέντρο για τραύματα στο νοσοκομείο του Πανεπιστημίου του Σικάγο. Αλλά αυτό συνέβη μόνο χάρη στις διαμαρτυρίες, την άμεση δράση και την καμπάνια και επειδή φαινόταν απλά πολύ κακό.

Οι χαμηλόμισθοι εργάτες σε αυτές τις γειτονιές συχνά ανακαλύπτουν πως δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση στην περίθαλψη που χρειάζονται. Ή ανακαλύπτουν πως δεν μπορούν να καλύψουν το οικονομικό κόστος, ακόμα και σε περιπτώσεις που δουλεύουν για

τη σχολή και έχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη από τη σχολή. Έτσι, δημιουργούν χρέη και τότε το ίδρυμα θα παρακρατήσει από τη μισθοδοσία ή ακόμα θα επιβιώξει παρακράτηση περιουσίας στα σπίτια τους. Και πάλι, τα νοσοκομεία εγγυώνται επιχορηγήσεις που εξαρτώνται από την παροχή δημόσιων υπηρεσιών για την κοινότητα, κάτι το οποίο δεν τηρούν.

Αξιωματικοί της αστυνομίας του Πανεπιστημίου του Σικάγο στο κάμπους. (Chicago Maroon μέσω Twitter)

Τέλος, υπάρχει η αστυνόμευση. Ένα 75 τοις εκατό των σχολών έχουν πανεπιστημιακή αστυνομία. Σχεδόν όλοι φέρουν όπλα. Εννιά στους δέκα έχουν δικαιοδοσία σύλληψης και περιπολίας εκτός του κυρίως κάμπους. Ο ισχυρισμός είναι πως αυτή είναι μια επίδειξη της δημόσιας υπηρεσίας τους, η προθυμία τους να συνεισφέρουν για δημόσια ασφάλεια. Αλλά ας δούμε την πραγματικότητα της αστυνόμευσης του κάμπους. Τα μεγαλύτερα προβλήματα στα κάμπους είναι η σεξουαλική βία και η κατάχρηση ουσιών και η πανεπιστημιακή αστυνομία αποτυγχάνει παταγωδώς σε τέτοια εγκλήματα. Ποια σχολή θέλει να δημοσιοποιήσει πως έχει ένα κάμπους γεμάτο με λευκούς εγκληματίες; Αντ' αυτού, αστυνομεύουν τις περιμετρικές περιοχές γύρω από το κάμπους για να κατευνάσουν το άγχος των γονέων και των επενδυτών για την κυκλοφορία σε αυτές τις αστικές τοποθεσίες.

Στην πραγματικότητα, αύξηση της δημόσιας ασφάλειας στις παρακείμενες περιοχές θα σήμαινε ασφάλεια τροφής, ασφάλεια

στέγασης, ιατρική περίθαλψη τραύματος και άλλα πράγματα που τα πανεπιστήμια στην πραγματικότητα διαταράσσουν παρά διασφαλίζουν. Η πανεπιστημιακή αστυνομία δεν ικανοποιεί τις ανάγκες ασφάλειας των γειτονικών κοινοτήτων, επειδή δεν είναι αυτός ο στόχος τους. Ο στόχος τους είναι να προστατέψουν το όνομα της σχολής, μένοντας σιωπηλοί μπροστά στην πανεπιστημιακή εγκληματικότητα και διασφαλίζοντας πως οι κάτοικοι θα φέρονται σύμφωνα με τα συμφέροντα του πανεπιστημίου. Αυτές οι πρακτικές συνήθως στρώνουν το δρόμο για επέκταση, που εν τέλει θα καταλήξει στον εκτοπισμό εκείνων των ίδιων κατοίκων.

Ουσιαστικά, έχεις ιδιωτικές αστυνομικές δυνάμεις χωρίς να λογοδοτούν δημόσια. Το αποτέλεσμα είναι ένα σύστημα αστυνόμευσης σε δύο επίπεδα, όπου ένα φοιτητής και ένα κάτοικος μπορούν να διαπράξουν την ίδια παράβαση, αλλά ο φοιτητής πηγαίνει να δει τον πρύτανη και ο κάτοικος περνάει μέσα από το σύστημα ποινικής δικαιοσύνης.

Meagan Day

Γράφετε ότι «σε καιρούς πενιχρής κρατικής χρηματοδότησης, τα κολλέγια και τα πανεπιστήμια έπρεπε να βρουν νέους τρόπους να υποστηρίξουν τη δημοσιονομική τους σταθερότητα. Η αστική ανάπτυξη είναι η τελευταία στρατηγική οικονομικής ανάπτυξης της ανώτατης εκπαίδευσης.» Το βιβλίο σας τονίζει πως δεν υπάρχει ιδανικό παρελθόν στο οποίο τα πανεπιστήμια είχαν μια αμιγώς καλόβουλη παρουσία. Κι όμως, κάτι συνέβη που ώθησε το σύγχρονο πανεπιστήμιο να κατρακυλήσει σε αυτήν την κατεύθυνση. Τι εξελίξεις μας οδήγησαν εδώ;

Davarian L. Balwin

Κατά πολλούς τρόπους, αυτό που ονομάζουμε εταιριοποίηση του πανεπιστημίου ή νεοφιλελεύθερη στροφή, ήταν μια απάντηση στα

ισχυρά κοινωνικά κινήματα της εποχής της απελευθέρωσης της δεκαετίας του 1960, όταν οι φοιτητές και οι κοινότητες συναντήθηκαν για να φανταστούν εκ νέου το πανεπιστήμιο ως κοινοτικό θεσμό. Σε όλη τη χώρα, φοιτητές και κάτοικοι πάλεψαν για την εκπαίδευση χωρίς δίδακτρα, ενάντια στην οικονομική αναβάθμιση της περιοχής [gentrification] και τον εκτοπισμό και για προγράμματα σπουδών που θα ήταν πολιτικά και πρακτικά χρήσιμα για έγχρωμα άτομα της εργατικής τάξης. Αυτά τα κοινωνικά κινήματα προσπαθούσαν να καταστήσουν τη δημόσια αλλά και την ιδιωτική ανώτατη εκπαίδευση υπόλογες στις κοινότητες στις οποίες εντάσσονταν.

Η αντίδραση ήταν η μετατόπιση δημόσιου χρήματος σε ιδιώτες παρόχους υπηρεσιών. Αυτό περιλαμβάνει την χρηματοδότηση μεμονωμένων φοιτητών ως καταναλωτών στο Νόμο Ανώτατης Εκπαίδευσης του 1965, ο οποίος δημιούργησε την αγορά ιδιωτικών δανείων, αντί για την άμεση χρηματοδότηση των σχολών και οδήγησε σε μια σπείρα ατομικού χρέους. Επίσης, προκάλεσε τον ανταγωνισμό της μια σχολής με την άλλη για τους φοιτητές, με το να παρουσιάζουν τα κάμπους σαν πακέτα υποδομών, όπως και την ενίσχυση των στοχεύσεων σε εξωπολιτειακούς και διεθνείς φοιτητές, σε υψηλότερη τιμή διδάκτρων.

Επιπρόσθετα, τις τελευταίες τρεις δεκαετίες και ειδικά μετά τη Μεγάλη Ύφεση, έχουμε δει την εκπαίδευση να υπόκειται σε μέτρα κρατικής λιτότητας. Έτσι, οι κρατικές δαπάνες έχουν πέσει κατακόρυφα από την κάλυψη της ετήσιας χρηματοδότησης μιας σχολής στο 60 ή 70 τοις εκατό, σε ένα περίπου 20 ή 30 τοις εκατό τώρα. Και, ας είμαστε ξεκάθαροι, οι δημόσιες και οι ιδιωτικές σχολές λαμβάνουν δημόσιο χρήμα, επομένως και οι δύο δεν είδαν άλλη επιλογή από το να αυξήσουν τα δίδακτρα και να διαφοροποιήσουν τις εισοδηματικές τους ροές – ή, όπως λένε, να γίνουν «επιχειρηματικά καινοτόμα».

Μια άλλη όψη αυτών των εξελίξεων είναι η σύγκλιση του διαδικτύου στη δεκαετία του 1990, όταν τα παιδιά της προαστιακής επέκτασης, νεαροί επαγγελματίες και γονείς που τα παιδιά τους μεγάλωσαν κι έφυγαν από το σπίτι, άρχισαν να

αναζητούν μια πιο αστική εμπειρία. Οι τοπικοί ηγέτες στις πόλεις άρχισαν να ανταγωνίζονται ο ένας τον άλλον για να προσελκύσουν τη φορολογική βάση και το χρήμα των καταναλωτών σε αυτό το νέο δημογραφικό κοινό των άστεων.

Αυτοί οι νέοι κάτοικοι ήθελαν μια συγκεκριμένη αστική εμπειρία: καφετέριες, μουσεία, πλήρως συνδεδεμένη αστική πυκνότητα. Συσχέτισαν μια αστική εμπειρία με την πανεπιστημιακή ζωή. Αλλά οι σχολές είχαν γίνει οχυρά καταφύγια μέσα σε εκπαιδευτικά φρούρια, δημιουργώντας ένα οικονομικό σύνορο ανάμεσα σε αυτούς και σε αυτό που εκείνο τον καιρό λεγόταν «αστική κρίση.» Ήταν νησίδες ευημερίας σε θάλασσες φτώχειας. Κι έτσι, πολλές σχολές στην πραγματικότητα δεν είχαν τις υποδομές που συσχετίζονταν με αυτό το επιθυμητό αστικό περιβάλλον.

Τα συμφέροντα του πανεπιστημίου και των τοπικών ηγετών των πόλεων συνέκλιναν και το κολλέγιο αναπροσδιορίστηκε ως μια εύγευστη και επικερδής εκδοχή μιας ασφαλούς αστικής εμπειρίας. Έκτοτε, άρχισαν να μετατρέπουν την πόλη σε ένα κάμπους.

Meagan Day

Τα Πανεπιστήμια είναι ευρέως αντιληπτό πως υπάρχουν για το σκοπό της εκπαίδευσης. Το βιβλίο σας αμφισβητεί αυτή την υπόθεση. Σε τι βαθμό έχει παραγκωνιστεί η εκπαίδευση ως η πρωταρχική αποστολή του σύγχρονου πανεπιστημίου και τι την έχει αντικαταστήσει;

Davarian L. Balwin

Ένας από τους βασικούς λόγους που οι άνθρωποι δυσκολεύονται να δουν την πραγματικότητα της ανώτατης εκπαίδευσης είναι ο μύθος του εκπαιδευτηρίου. Ακόμα κρατιόμαστε από την ιδέα πως τα κάμπους είναι αμιγώς μέρη μάθησης, απλώς αίθουσες διδασκαλίας

και εκπαιδευτικά εργαστήρια. Τώρα, σίγουρα, η διδασκαλία και η μάθηση ακόμα συμβαίνουν και οι σχολές ακόμα παίρνουν μεγάλο κομμάτι από τα έσοδά τους από τις συναλλαγές διδάκτρων. Όμως τα δίδακτρα, σε αυτό το σημείο, δεν είναι ένα απλό μοντέλο πληρωμής-για-υπηρεσία. Απεναντίας, είναι μια αγορά χρέους 1,5 τρις. δολαρίων, η οποία υποδουλώνει όχι μόνο τωρινούς, αλλά και πρώην φοιτητές κι επίσης μια μεγάλη μερίδα του κοινού λόγω του αυξημένου κυνηγιού πιστοποιήσεων και της κατάρρευσης μιας υγειούς αγοράς εργασίας με μισθούς και επιδόματα που επαρκούν για τη διαβίωση.

Πέραν τούτου, όλο και πιο συχνά τα δίδακτρα γίνονται μόνο ένα μέρος του οικονομικού συστήματος. Πρέπει να δούμε τα εκτινασσόμενα διοικητικά κόστη, τα οποία δεν έχουν καμία σχέση με τη διδασκαλία και εστιάζουν κυρίως στην κεφαλαιακή επέκταση. Μιλάμε για την αγορά ακινήτων, τα ιδρύματα των πανεπιστημίων, το γραφείο ανάπτυξης, το γραφείο μεταφοράς τεχνολογίας, το αθλητικό τμήμα, το αστυνομικό τμήμα – όλα αυτά τα μη-εκπαιδευτικά τμήματα που στηρίζονται εν πολλοίς στον έλεγχο της εργασίας και της γης.

Υπάρχουν εταιρίες που εστιάζουν μόνο στην πανεπιστημιακή-βιομηχανική ανάπτυξη. Βγάζουν όλα τα χρήματά τους από αυτό που αποκαλούν «περιοχές καινοτομίας μικτής χρήσης» και «κοινότητες γνώσης». Υπό αυτήν τη σημαία, οι αστικές γειτονιές μεταμορφώνονται για να βελτιστοποιήσουν την αξία απόδοσης. Οι τοπικές αρχές, οι εργολάβοι και τα πανεπιστήμια, όλοι αποκομίζουν ανταμοιβές μετατρέποντας τα κάμπους και τον περιβάλλοντα χώρο σε ένα μείγμα πολυτελών κατοικιών, βιτρινών, αιθουσών διδασκαλίας και εργαστηρίων, τα οποία όλα περιπολούνται και ρυθμίζονται από ιδιωτική ασφάλεια με δημόσια εξουσία και καλύπτονται από φορολογικές ασπίδες για εκπαιδευτικούς σκοπούς.

Ο σκοπός αυτής της δραστηριότητας δεν είναι η εκπαίδευση, είναι η εξαγωγή κεφαλαίου. Και στο μεταξύ, χρόνιοι κάτοικοι μένουν με τις μύτες τους κολλημένες στο τζάμι, κοιτώντας με δέος αυτούς τους καθεδρικούς ευημερίας και τους επιτρέπεται η

είσοδος στα κάμπους μόνο για να σερβίρουν φαγητό και να καθαρίσουν τα πατώματα. Αλλά ένα άλλο πανεπιστήμιο είναι εφικτό!

[1] Eli Lilly, φαρμακευτική εταιρία